

[Wilhelm]

Jeg vil ikke påstå, at det overrasker mig. Jeg vil tværtimod påstå, at det passer med, hvad vi plejer at beskrive socialdemokratiet og de socialdemokratiske regeringer som. Derfor vil jeg også sige, at den eneste grund, der er til at nævne det her, er, at det måske kunne være en lærestreg for andre. Jeg tror ikke, det er en nødvendig lærestreg for midterpartier eller for højrepartier, for de vil altid blive behandlet med den krybende loyalitet, som socialdemokratiet er parat til at udvise over for ethvert højreforlig, men der er grund til at nævne det her som en lærestreg for et parti, der også lagde stemmer til i december, og som plejer at have noget større illusioner om, hvordan socialdemokratiet optræder, end vi har. Derfor – af hensyn til SF – synes jeg, det skal være sagt.

Arne Bjerregaard (KrF):

Lad mig først for god ordens skyld, såvel til de konservative som til det af hr. Glistrup fremførte, sige, at kristeligt folkeparti overhovedet ikke stemte for formueskatten i december 1979, men vi har immervæk sat os som mål i al fald at lempe den på de områder, den skal lempes på.

Nogle kan selvfølgelig have den mening, at loven skal føres fuldkommen tilbage, som den var før 1979. Andre kan have den mening, at man må ændre den stump for stump, så man når til det rette resultat. Vi er af den opfattelse, at der kan være formuegoder, som det kan være rimeligt at beskatte højere end andre formuegoder.

Man siger fra konservativ side, at dette forslag løser intet. Jeg ved ikke, hvad det sådan set skulle løse. Hvis man havde regnet med, at man kunne løse landets problemer med det her, så har de konservative da helt ret, det hjælper lidet. Jeg må da give de konservative ret i, at det hjælper ikke så forfærdelig meget. Men vi holder nu på i kristeligt folkeparti: et skridt i den rigtige retning er dog bedre end ikke et skridt. Men selvfølgelig, det er ikke en konservativ holdning; den er jo at fastholde det, der er.

Jeg må sige til hr. Glistrup, at jeg var skuffet over den måde, han omtalte de fredede bygninger på. Jeg fik den opfattelse, at hr. Glistrup ønskede, at disse gamle rønner skulle jævnes med jorden; det var ikke noget, som var værd at bevare, og som man herin-

defra skulle søge at bevare. Jeg må sige, at ud fra en rent historisk og kulturel betragtning har det nu altid været sådan, at den nation, der forstod at vedkende sig og anerkende sin fortid og værne om sin fortid, var sådan set den eneste nation, der havde nogen mulighed for at bestå som nation imellem de andre nationer. Men den nation, som ikke forstod at erkende sin fortid, har sjældent haft mulighed for at bestå som nation. Og selv om man kan sige, at det, som vi her vil værne, kun er udtryk for fortiden og ikke er selve fortiden, så er det trods alt en hensyntagen til fortiden og en forståelse for fortiden og en vedkendelse til den. Hvis vi ikke vil det, men kun tænker i de økonomiske baner, ja men så hjælper hr. Glistrups skattereform osv. intet for et folk. Folk kan ikke leve af økonomi alene. Jeg synes, det er beklageligt, at det skal fremkomme herindefra, at man har så liden forståelse for fortidens betydning for et folk. Jeg erkender, at den måske kan være vel udbredt i vores befolkning i øjeblikket, men det sætter nok også i fremtiden spor, som vil være særdeles ubehagelige – også på det økonomiske område.

Lad mig sige, at det, der nu gennemføres, redder ikke de fredede bygninger i Danmark. Selvfølgelig kan man have den holdning, at staten skulle overtage alle fredede bygninger, at staten skulle overtage alle skove. Jeg må nok sige, at for de skove, som er statsskove, kunne vi da spørge skatteministeren, om der er meget overskud på disse. Jeg har ikke set overskud på disse skoves regnskaber endnu, men det kan da være, det kommer i en skøn fremtid. De fredede bygninger synes at forfalde mest dér, hvor de overgår til det offentlige. Derfor mener vi, det er væsentligt, at vi stadig væk går den vej frem og får en større forståelse af, at det ikke bare er nogle penge, der skal pumpes ud til private folk, men at det virkelig er noget, som har værdi for befolkningen, ikke bare økonomisk, men også som fortidsminder og som rekreative områder.

Vore skove er ikke bare noget, der skal give penge for den enkelte. Vore skove er da noget særdeles væsentligt for hele den danske befolkning. Selv om de ikke har nogen økonomiske interesser i dem, er det da noget væsentligt at bevare. Det er noget væsentligt at sørge for, at vi ikke i fremtiden får disse ensformige granskove, som vi i Nordjylland